

1 Ιουλίου 2014

Ο αγιασμός είναι ένα θαύμα...

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Παίρνεις από την ίδια βρύση και την ίδια ώρα και ημέρα δυο ποτήρια νερό. Το ένα το «διαβάζει» ο ιερέας, κάνοντας το νερό «Αγιασμό». Αφήνεις και τα δυο ποτήρια εκτεθειμένα στον αέρα. Αποτέλεσμα; Το νερό που δεν έγινε Αγιασμός βγάζει φυσαλίδες, φθείρεται, και αλλοιώνεται.

Αντίστροφα, το νερό που έγινε Αγιασμός, παρόλο που είναι κι αυτό εκτεθειμένο, παρόλο που πάρθηκε από την ίδια πηγή, και την ίδια στιγμή, παραμένει πάντα καθαρό και φρέσκο, λες και μόλις βγήκε από την πηγή.

Ο 70χρονος ηπειρώτης κληρικός Γ. Π., έλεγε το 1980: «Πρόσφατα γκρεμίσαμε το σπίτι, που έχτισε ο πάππος μου, τον περασμένο αιώνα. Και βρήκαμε στα Θεμέλια τον σπιτιού, και στις τέσσερις γωνίες, τέσσερα εσφραγισμένα μπουαλάκια, που μέσα είχαν Αγιασμό. Και ήταν το νερό πεντακάθαρο».

■ Ήταν (το νερό) κλεισμένο στο μπουκάλι.

■ Ήταν θαμμένο στη γη εκατό περίπου χρόνια.

Και «συντηρητικά» να είχε, θα χαλούσε. Δε θα άντεχε σ' αυτές τις δυσμενέστατες συνθήκες[1].

Σίγουρα, σιγουρότατα το νερό του Αγιασμοί δε χαλά από μόνο του. Έχει μέσα του μία «ουσία», που το κάνει να μη χαλά. Έχει ένα ισχυρό και αναλλοίωτο «συντηρητικό»: την αόρατη **Θεία Χάρη**, που κάνει τα φυσικά υπερφυσικά, τα φθαρτά άφθαρτα.

Αυτή η Θεία Χάρη κάνει και κάτι άλλο: Εκπέμπει μια ουράνια και καταπληκτική θεία ευωδιά. Μ' άλλα λόγια, η Θεία Χάρη, ανάμεσα στ' άλλα κάνει το νερό του Αγιασμού να ευωδιάζει.

Ο Σεβασμιώτατος Επίσκοπος Ερζεγοβίνης Αθανάσιος Γιέβτιτς διηγείται:

«Σε ένα σπίτι ζούσε μια μάνα με το γυιό της.

Μια ημέρα η μάνα κάλεσε τον ιερέα της ενορίας τους στο σπίτι να τους κάνει Αγιασμό. Έκαμε τον Αγιασμό και έφυγε.

Το μεσημέρι γύρισε ο νεαρός γιος (είκοσι χρονών), κατάκοπος από τη δουλειά του, στο σπίτι.

— Μάνα, γιατί μοσχοβολάει το σπίτι; Τι έγινε;

— Ήλθε ο παπάς, παιδί μου, και μας έκαμε Αγιασμό! Έλα να φας, παιδί μου! Θα πεινάς!

— Άσε, μανούλα μου, να χορτάσω πρώτα την ευωδιά από τον Αγιασμό!

Ζούσε σεμνά· και η ψυχή του αισθανόταν την ευωδιά από την αγιαστική χάρη του Αγιασμού». (βλ. «Λυχνία» Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως).

«Αγιασμό» κάνουν και οι ιερείς των Καθολικών χριστιανών. Όμως το νεράκι, που αγιάζουν οι ιερείς τους, δε διαφέρει από το κοινό νερό. Φθείρεται και αλλοιώνεται.

Κατά τον 18ο περίπου αιώνα, συνέβη στη Ρουμανία ένα γεγονός, που τάρραξε τους εκεί χριστιανούς. Οι Καθολικοί έλεγαν στους Ορθοδόξους: «εμείς έχομε την αλήθεια, εσείς την πλάνη».

Το ίδιο έλεγαν και οι Ορθόδοξοι στους Καθολικούς.

Ξέσπασαν μεγάλες έριδες.

Συναντήθηκαν οι δυο αρχηγοί των Έκκλησιών (ο Ορθόδοξος Αρχιεπίσκοπος και ο Καρδινάλιος) και είπαν: «Κάτι πρέπει να κάνουμε για να ηρεμήσουν τα πνεύματα». Αποφάσισαν και οι μεν και οι δε, να κάνουν την ακολουθία του Αγιασμού.

Έκαναν (ο καθένας ξεχωριστά) την ακολουθία. Σφράγισαν τις δυο κολυμβήθρες με τους «Αγιασμούς».

Ο Ορθόδοξος είπε στον Καθολικό: Αν χαλάσει ο δικός μας Αγιασμός και δε χαλάσει ο δικός σας, τότε εμείς είμαστε σε πλάνη και εσείς στην Αλήθεια. Αν όμως χαλάσει ο δικός σας, τότε εσείς είσθε σε πλάνη».

Ο Καθολικός το δέχθηκε.

Συμφώνησαν ν' ανοίξουν τις «κολυμβήθρες» μετά από σαράντα ημέρες.

Δεν πέρασαν δέκα ημέρες και φανερώνεται η Παναγία στον Ορθόδοξο Αρχιεπίσκοπο, και του λέει: «Τρέξε! Πάρε και τον Καρδινάλιο, πηγαίνετε στην εκκλησία να ελέγξετε τον Αγιασμό».

Πήγαν. Και τι είδαν; Ο Αγιασμός των Καθολικών μύριζε ανυπόφορα. Των 'Ορθοδόξων ήταν πεντακάθαρος[2].

Το μεγάλο αυτό γεγονός παριστάνεται σε τοιχογραφία στο Πατριαρχείο Ρουμανίας, στο Βουκουρέστι.

Σημειώσεις:

1. Λένε μερικοί: «Εγώ αν δε δω Θαύμα, δεν πι-στεύω στο Θεό». Τους λες: «Ό Αγιασμός δεν είναι Θαύμα; Γιατί δε χαλά»; Απαντούν: «Φταίει ο βασιλι-κός, πού έβαλε μέσα ο παπάς». Τους λες: «Βάλε και συ βασιλικό». Δε βάζουν.

Τους λες ξανά: Εξέτασε τον Αγιασμό στο χη-μείο». Δεν πάνε! Και συνεχίζουν και λένε: «Εγώ, αν δε δω θαύμα, δεν πιστεύω στο Θεό»!

Λέει η παροιμία μας: «Όποιος βαριέται να ζυ-μώσει, πέντε ημέρας κοσκινά». Και όποιος δε θέλει να πιστέψει, προσπαθεί (αγωνίζεται!) να μην πιστέψει...

2. Ο Αγιασμός δεν είναι απλώς από μόνο του ένα θαύμα, αλλά κάνει και θαύματα. Το θαύμα κάνει θαύμα.

Ταξίδευε κάποιος οικογενειακώς με το αυτοκίνητο του. Ξαφνικά, η μηχανή του αυτοκινήτου έπιασε φωτιά. Φούντωνε η φωτιά! Τα 'χασε η οικογένεια. Ο κίνδυνος εγγύς!

Κατά θεία οικονομία είχαν στο αυτοκίνητο τους ένα μπουκαλάκι από «Αγιασμό». Έρριξαν μερικές σταγόνες στη φωτιά, κι αμέσως υποχώρησε. Χάρης. στον Αγιασμό!

Πηγή: Αρχιμ. Βασιλείου Π. Μπακογιάννη, *Μικρός και μεγάλος αγιασμός, § Το θαύμα, Β' Έκδοση συμπληρωμένη, Πάτρα 2002.*